

have Statstilskud uden Hensyn til, hvor høj hans Indtægt er, medens derimod den Smaagaardmand eller Husmand, som har en Formue, der er over det, som staar i Bekendtgørelsen eller Loven, men en Indtægt, som er langt lavere end manges Lønarbejders, skal for at faa Lov til at blive i Sygekassen betale det Tilskud, som ellers ydes af det offentlige. Det tror jeg ikke, man vil kunne anse for retfærdigt, og jeg synes ikke, det er retfærdigt.

Maa jeg, medens jeg er ved det Punkt, gøre opmærksom paa, at jeg synes, at baade det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) i Gaar og det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard), som talte i Dag, har saa fuldstændig Ret i, at der ikke kommer nogen som helst Vanskeligheder for Sygekasserne med de antagelig faa bemidlede Medlemmer, de beholder, hverken hvad angaar Betalingen for Lægehjælpen eller det øvrige, og at der slet ikke er Tale om, at de skulde danne en Slags Afdeling for sig selv indenfor Sygekasserne. Nej, det skulde de kronisk syge efter B.-Afdelingssystemet, som vi havde. Men hvorfor i Alverden skulde disse her skilles ud for sig? Det, Sygekassen skal betale — som det ærede Medlem fra Hurup saa klart, synes jeg, i Dag fremstillede — for Sygehus og Medicin til Medlemmerne, er ens, og skal de give mere for det, fordi de ikke faar den Godtgørelse, som tilkommer de øvrige, skal hver enkelt selv betale det. Der er ikke Tale om, at der skal dannes en gensidig Forening for de faa, som maatte være i hver Kasse, nej, de bliver staaende akkurat ligesom de andre, og de faar at vide, at hvis de henter Læge, skal de selv betale, hvad han skal have mere, end han faar af Sygekasserne. Der kan være mange Læger, som ikke forlanger mere, fordi det er saa lidt, det drejer sig om, det ved jeg ikke, men naar de paagældende faar at vide, at det er Betingelsen for at blive, ved de, hvad de har at rette sig efter, og det kan ikke volde Sygekasserne nogen som helst Vanskelighed.

Saa mente den højtærede Minister, at jeg havde talt om, at der vil blive Vanskeligheder for Indenrigsministeren, den nuværende og de kommende Indenrigsministre, ved at skulle arbejde med Grænser, der er fastsatte i et Cirkulære. Ministeren sagde, at han syntes, at det netop var en Behagelighed at arbejde med de i et Cirkulære fastsatte Grænser, for de kunde være ligesom videre og give mere Plads for Skønnet. Nej, jeg har slet ikke talt

om, at der skulde være nogen som helst Vanskeligheder der, der er intet i, hvad jeg har sagt i saa Henseende, som kan berettigede til denne Opfattelse. Det er en Selvfølge, at naar der i et Cirkulære er fastsat Grænserne for at faa Statstilskud, gælder det for de 5 Aar, og det er akkurat lige saa let for Ministeren at arbejde med, som hvis det stod i Loven. Det gør ingen Forskel. Men det, jeg har talt om, er den Vanskelighed, der opstaar for Ministeren, naar han skal udstede Cirkulære paa Grundlag af en Forhandling, som er ført med, og en Indstilling — maa jeg gaa ud fra — som er gjort fra et Udvalg eller Kommission, bestaaende af 9 Sygekasse-repræsentanter og 16 Rigsdagsmænd. Det er der, Vanskeligheden ligger. Jeg tror nemlig, jeg har Ret i, at der let vil komme Modsætningsforhold mellem de to Afdelinger indenfor Kommissionen. Sygekasse-repræsentanterne vil, som jeg sagde i Gaar, ret naturligt være interesserede i, at saa faa som muligt af Sygekassemedlemmerne skal betale forhøjet Bidrag, de vil ret naturligt være henviste til at holde paa, at Staten skal betale Tilskud for saa mange som muligt af dem, der staar i Sygekasserne. Det vilde være mærkeligt, om Sygekasse-repræsentanterne ikke holdt paa det. Men det kunde tænkes, at Rigsdagsmændene, i alt Fald en stor Del, ja maaske Flertallet af dem, vilde sige: Nej, vi vil nok gaa med til, at Staten yder et større Tilskud til Sygekasserne, men vi vil holde paa, at det ikke skal komme ret velstillede Folk til gode, saa vil vi hellere have, at det med noget større Beløb kommer de daarligere stillede til gode. Jeg mente altsaa, at dette kunde fremkalde Uoverensstemmelse, og at den højtærede Minister kunde komme i den Vanskelighed, at han enten skulde gaa imod Flertallet i Kommissionen eller imod Flertallet af Rigsdagens Repræsentanter. Den højtærede Minister mente, at der ikke vilde komme et saadant Modsætningsforhold, jeg tror nu, det er sandsynligt, at det vil komme, men da det er Formodninger, er der ikke Grund til at strides derom; jeg har givet mine Grunde, hvorfor jeg anser min Mening for sandsynlig.

Saa var den højtærede Minister ikke tilfreds med, at jeg havde glædet mig over, at han havde givet Tilslutning til en Ordning af Understøttelsen til de kronisk syge paa Forsikringsgrundlaget. Den højtærede Minister sagde, at han havde talt om saadanne kronisk syge, som vel en Gang imellem var arbejdsudygtige, men som ikke